

Tekst: Inge Buitink
Fotografie: Kelsie Lentjes

“Inzet hulphond bespaart mij enorm veel energie”

Viola Baas is een positief ingestelde vrouw van 36 jaar met een erfelijke spierziekte. Daardoor kan ze niet staan of lopen, heeft zij een verminderde spierkracht en is ze volledig gebonden aan haar elektrische rolstoel. Voorheen dankzij hulphond Bo en daarna hulphond Patrick, kan ze toch zelfstandig wonen en ook haar functie als maatschappelijk werker in een verpleeghuis uitoefenen. “Door mijn hulphonden houd ik meer energie over en ben ik veel minder afhankelijk van anderen”, aldus Viola.

”

Door Bo en Patrick heb ik meer regie over mijn eigen leven gekregen.”

Viola Baas met haar ADL-hulphond Patrick

Vanaf 2006 woont Viola op zichzelf in een zogenaamde Fokuswoning. Deze woningen zijn aangepaste appartementen, circa 16 per project, met de mogelijkheid tot het 24 uur per dag oproepen van zorg. De Fokuswoningen staan in een woonwijk. Vanuit een centrale unit in de wijk wordt de ADL-zorg geleverd. In haar omgeving kent ze al langer mensen met een hulphond. Zo komt Viola zelf uiteindelijk ook bij Hulphond Nederland terecht. Haar hulpvraag betreft met name ondersteuning met betrekking tot haar verminderde energie. Alles wat een hulphond kan doen in dagelijkse handelingen, zoals deuren open en dicht doen, lampen aandoen, lades optrekken en spullen van de grond pakken, bespaart Viola energie.

Een eigen willetje

“Ze hebben mij vanuit Hulphond Nederland heel goed begeleid”, aldus Viola. “Mijn eerste hond Bo was geen makkelijke hond maar ze hebben ervoor gezorgd dat we toch een goede combinatie zijn geworden. Bo was een hond met een grote persoonlijkheid en een eigen willetje. Daarnaast was ik zelf nieuw in hondenland en moest ik ook wennen aan de verantwoordelijkheid voor Bo. Maar samen met begeleidster Kitty van Engelsdorp ben ik ervoor gegaan. Het was soms best pittig en het vergde creativiteit, maar ik heb er geen

seconde spijt van gehad. Ik heb heel veel geleerd over de omgang met honden en je hond leren lezen. Daarnaast heb ik ook veel lol gehad met Bo. Zo was hij dol op modderplassen, bedacht zich dan geen seconde en stak zo zijn kop erin. Er wordt vaak gedacht dat hulphonden altijd alles goed doen maar dat is niet de realiteit. Dat kan niet en dat hoeft ook niet. Het zijn honden en die kunnen ook speels en ondeugend zijn.”

Blij ei

“Nu heb ik Patrick. Dit is een hele andere hond qua karakter. Ik hoef hem bijna nooit streng toe te spreken. Ik kan hem met mijn ogen sturen. Soms heb ik zelfs het idee dat hij gedachten kan lezen. Hij is heel erg gefocust op mij en zoekt het contact met mij ook echt op. Hij kijkt altijd om alsof hij wil vragen: ‘Ben je er nog?’. Patrick was een vroege leerling. Toen hij 18 maanden oud was, kwam hij al bij mij. We zijn echt twee handen op één buik. Ik ben zo blij dat hij in mijn leven is gekomen. Hulphond Nederland heeft mij goed geholpen in het verder opleiden van Patrick en wanneer nodig kan ik altijd op hen terugvallen als ik vragen heb of advies nodig heb. Dat is heel fijn. Ook helpt Patrick mij met de alledaagse dingen, zoals mijn jas uittrekken, mijn voeten verplaatsen op de voetenplank en de was in- en uit de wasmachine en

*“De ondersteuning door gastgezinnen is zo belangrijk!
Die zijn essentieel in dit hele traject.”*

droger halen. Op mijn werk is hij een hulp door de lift te bedienen en mijn lunch uit mijn tas - die achter op de stoel zit - te halen. Dankzij Patrick kom ik zelf ook veel buiten om hem uit te laten. Ook heb ik gemerkt dat ik veel minder vaak ziek ben sinds ik een hond heb. Mijn weerstand is nu beter. Een hulphond geeft mij tevens een gevoel van veiligheid. Als ik heel benauwd word kan ik op de alarmknop drukken. Dan wordt een medewerker van Fokus opgeroepen. Als hij of zij aanbelt staat Patrick al te wachten. Dat hebben we hem niet geleerd, maar hij doet het gewoon en wijst hem of haar de weg. Daarnaast is Patrick gewoon een blij ei. Hij kan soms opeens een sprintje trekken, met een snoekduik voorover vallen, rollen en snurken. Dat is een heel komisch gezicht. Iedere dag maakt hij mij wel een keer aan het lachen. Het is echt een hond met humor.”

Meer regie

“In het algemeen kan ik zeggen dat ik, sinds ik een hulphond heb, meer regie heb over mijn eigen leven. De handelingen die Patrick voor mij doet, en voorheen Bo, zou ik –soms- zelf kunnen doen, maar het kost me erg veel kracht en energie. Nu hou ik dus meer energie over en ben ik minder afhankelijk van de hulp

van anderen. Ik heb letterlijk minder mensen aan mijn lijf om mij te helpen. Ik kan bijvoorbeeld ook de was doen wanneer ik dat wil. Ik ben nog steeds afhankelijk van zorg, maar veel minder. Op mijn werk ben ik door Patrick minder afhankelijk van de hulp van mijn collega's. Het is gewoon fijn als je het zelf kan. Dat geeft een gevoel van eigenwaarde. Voor mij is dus alles wat een hond voor mij kan doen essentieel.”

Dankbaar

Gevraagd naar wat ze graag nog meer wil vertellen in dit interview zegt Viola zonder aarzelen: “De ondersteuning door gastgezinnen. Die zijn essentieel in dit hele traject. Zonder gastgezinnen zijn er ook geen hulphonden. Ik ben hen heel dankbaar dat ze dit doen. Uiteindelijk moeten ze de honden toch ook weer afstaan. Dat lijkt mij heel moeilijk. Met het gastgezin van Patrick heb ik toevallig ook nog heel fijn contact omdat het op persoonlijk vlak ook heel goed klikt. We spreken ongeveer tweemaal per jaar af en gaan dan wandelen. Het is niet perse gebruikelijk dat dit gebeurt, maar ik vind het zelf heel fijn en mooi. Via Facebook hebben we ook contact, maar het is leuk om te zien, voor beide kanten, hoe het in de praktijk gaat.” ●